

Z CARLOS RUIZ
ZAFÓN

Jocul îngerului

Traducere din limba spaniolă
și note de Dragoș Cojocaru

POLIROM
2025

— N-o fac pentru dumneavoastră, dacă asta vă îngrijorează. O fac pentru mine. Dacă o să locuiesc aici, prefer să nu mă gândesc că aş putea rămâne lipită de ceva dacă mă reazem întâmplător.

— Să locuieşti aici? Credeam că am stabilit că...

Când am ridicat glasul, o durere ascuţită mi-a retezat vorba şi gândul.

— Ssst, susură Isabella.

Am încuviinţat ca un armistiţiu. Acum nu puteam şi nici nu voiam să mă cert cu Isabella. Va fi timp să o înapoiez familiei sale mai târziu, când mahmureala va bate în retragere. Am golit ceaşca dintr-o a treia sorbitură şi m-am ridicat cătinel. Cinci-şase spini dureroşi mi s-au înfipt în cap. Am lăsat să-mi scape o tânguială. Isabella mă susţinea de braţ.

— Nu sunt invalid. Pot să am grijă de mine însumi.

Isabella mă eliberă provizoriu. Am făcut câţiva paşi spre coridor. Isabella mă urma îndeaproape, ca şi când s-ar fi temut să nu mă prăbuşesc dintr-un moment în altul. M-am oprit în faţa camerei de baie.

— Pot urina de unul singur?

— Țintiți cu grijă, îngăimă fata. O să vă las micul dejun în galerie.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mâncați ceva.

— Ești ucenica mea sau ești maică-mea?

— V-o spun spre binele dumneavoastră.

Am închis uşa de la baie şi m-am refugiat înăuntru. Ochilor mei le-au trebuit vreo două secunde ca să se obișnuiască cu ceea ce vedeau. Baia era de nerecunoscut. Curată şi strălucitoare. Fiecare lucru la locul lui. O bucată de săpun nou pe chiuvetă. Prosoape curate pe care nici măcar nu ştiam că le aveam. Miros de leşie.

— Sfântă Fecioară, am murmurat.

Mi-am vârât capul sub robinet și am lăsat să curgă apa rece preț de două minute. Am ieșit pe coridor și m-am îndreptat încetișor spre galerie. Dacă baia era de nerecunoscut, galeria era de pe altă lume. Isabella curățase geamurile și dușumeaua și aranjase mobila și fotoliile. O lumină curată și puternică se strecura prin geamuri, iar mirosul de praf dispăruse. Micul dejun mă aștepta pe masa din fața canapelei, pe care fata așternuse o față de masă curată. Rafturile ticsite cu cărți păreau reordonate, iar vitrinele își recăpătaseră transparența. Isabella îmi turna o a doua ceașcă de cafea.

— Știu ce faci, dar n-are să țină, i-am zis.

— Să torn o ceașcă de cafea?

Isabella ordonase cărțile împrăștiate în teancuri pe mese și prin unghere. Golise suporturile pentru reviste care rămăseseră înecate de mai bine de un deceniu. În numai șapte ore, măturase cât ai clipi ani de semiîntuneric și de beznă cu zelul și cu prezența ei, și încă mai avea timp și poftă să zâmbească.

— Îmi plăcea mai mult cum era înainte, am zis eu.

— Sigur. Dumneavoastră și celor o sută de mii de gândaci pe care îi țineți cu chirie și cărora le-am făcut vânt cu amoniac.

— Așadar de acolo se simte putoarea aia?

— *Putoarea* e mirosul de curățenie, protestă Isabella. Ați putea fi un pic recunoscător.

— Sunt.

— Nu se observă. Mâine o să urc în birou și...

— Nici să nu-ți treacă prin minte...

Isabella ridică din umeri, dar privirea ei rămăsesse hotărâtă și am știut că, în douăzeci și patru de ore, camera de lucru din turn va suferi o transformare iremediabilă.

— Apropo, azi-dimineață am găsit un plic în vestibul. Probabil l-a strecurat cineva pe sub ușă azi-noapte.

Am privit-o pe deasupra ceștii.

— Poarta de jos e închisă cu cheia, am zis.

— Așa mă gândeam și eu. Adevărul e că mi s-a părut tare ciudat și, deși avea numele dumneavoastră...

— ...l-ai deschis.

— Mă tem că da. Fără să vreau.

— Isabella, să deschizi corespondența altuia nu-i un semn de bună-cuviință. În unele locuri chiar e un delict ce se pedepsește cu închisoarea.

— Asta îi zic și eu maică-mii, care mereu îmi deschide scrisorile. Și e tot în libertate.

— Unde-i scrisoarea?

Isabella scoase un plic din buzunarul șorțului pe care îl purta și mi-l întinse evitându-mi privirea. Avea marginile zimțate și era dintr-o hârtie groasă și poroasă, de culoarea fildeșului, cu pecetea cu îngerul pe ceară roșie – ruptă – și cu numele meu scris cu caractere stacojii, cu cerneală parfumată. L-am deschis și am scos o foaie îndoită.

Dragă David,

Sper că ești bine, sănătos și că ai încasat fără probleme fondurile acordate. Ești de acord să ne vedem în noaptea asta acasă la mine ca să începem să discutăm detaliile proiectului nostru? Se va servi o cină ușoară în jurul orei zece. Te aștept.

Al dumitale prieten,

ANDREAS CORELLI

Am împăturit foaia și am vârât-o la loc în plic. Isabella mă observa intrigată.

— Vești bune?

— Nimic care să te privească.

— Cine-i domnul ăsta, Corelli? Are un scris frumos, nu ca al dumneavoastră.

Am privit-o cu severitate.

— Dacă o să fiu ajutorul dumneavoastră, eu zic că va trebui să știu cu cine aveți de-a face. În caz că trebuie să-i trimit la plimbare, vreau să spun.

Am pufnit.

— E un editor.

— Probabil că e unul bun, fiindcă uite ce hârtie de scrisori și ce plicuri întrebuintează. Ce carte scrieți pentru el?

— Nimic care să te intereseze.

— Cum să vă ajut dacă nu-mi spuneți la ce lucrați? Nu, mai bine nu-mi mai răspundeți. Am tăcut.

Timp de zece secunde miraculoase, Isabella nu mai scoase un sunet.

— Cum e domnul ăsta, Corelli?

Am privit-o cu răceală.

— Deosebit.

— Dumnezeu îi crește și... nu mai zic nimic.

Uitându-mă la fata aceea cu o inimă nobilă, m-am simțit, dacă e cu puțință, și mai mizerabil și am înțeles că, fie și cu riscul de a o răni, cu cât o îndepărtam mai repede de mine, cu atât mai bine va fi pentru amândoi.

— De ce mă priviți așa?

— În noaptea asta o să ies, Isabella.

— Să vă las cina pregătită? O să vă întoarceți foarte târziu?

— O să iau cina în oraș și nu știu când o să mă întorc, dar la orice oră va fi, când mă voi întoarce vreau ca tu să fii plecată. Vreau să-ți strângi lucrurile și să te duci. Unde, mi-e indiferent. Ai înțeles?

Se schimbă la față, iar ochii i se umeziră. Își mușcă buzele și îmi zâmbi cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— Sunt în plus. Am înțeles.

— Și să nu mai faci curățenie.

M-am ridicat și am lăsat-o singură în galerie. M-am ascuns în camera de lucru din turn. Am deschis ferestrele. Plânsul Isabellei răzbătea din galerie. Am contemplat orașul tolănit sub soarele amiezii și mi-am îndreptat privirea către celălalt capăt, unde aproape am crezut că pot vedea țiglele strălucitoare care acopereau Vila Helius și mi-am imaginat-o pe Cristina, doamna Vidal, sus, la ferestrele turnului, privind spre cartierul Ribera. Ceva întunecat și tulbure îmi acoperi inima. Am uitat de plânsul Isabellei și nu mi-am mai dorit decât să mă întâlnesc cu Corelli ca să stăm de vorbă despre cartea lui blestemată.

Am rămas în camera de lucru din turn până când amurgul s-a împrăștiat peste oraș ca sângele în apă. Era cald, mai cald decât fusese toată vara, iar acoperișurile din Ribera parcă vibrau când te uitai la ele, ca niște miraje din abur. Am coborât în apartament și mi-am schimbat hainele. În casă era liniște, jaluzelele din galerie erau întredeschise, iar vitrinele erau scăldate într-o lumină de chihlimbar care se răspândea pe culoarul central.

— Isabella! am strigat.

Niciun răspuns. M-am dus până în galerie și am constatat că fata plecase. Totuși, înainte s-o facă, se distrase ordonând și curățând colecția de opere complete ale lui Ignatius B. Samson, care, peste ani, acumulasera praf și uitare într-o vitrină ce strălucea acum imaculată. Fata luase una din cărți și o lăsase deschisă la jumătate pe un pupitru cu picior. Am citit un rând la întâmplare și am avut impresia că mă deplasez

într-un timp când totul părea pe cât de simplu, pe atât de inevitabil:

„Poezia se scrie cu lacrimi, romanul cu sânge și istoria cu apă de ploaie», zise cardinalul în timp ce ungea cu otravă lama cuțitului în lumina candelabrului“.

Candoarea studiată a acestor rânduri mi-a smuls un zâmbet și mi-a înapoiat o bănuială ce nu încetase niciodată să-mi dea târcoale: poate că ar fi fost mai bine pentru toată lumea, mai ales pentru mine, ca Ignatius B. Samson să nu se fi sinucis niciodată și ca David Martín să-i fi luat locul.

8

Se înnopta când am ieșit în stradă. Căldura și umezeala îi îndemnaseră pe numeroși locatari din cartier să-și scoată scaunele în stradă, în căutarea unei brize care nu mai venea. M-am strecurat printre cercurile improvizate de persoane din fața portalurilor și de la colțurile de stradă și m-am îndreptat spre Estación de Francia, unde puteai găsi întotdeauna două sau trei taxi-uri în așteptare de pasageri. Am urcat în primul de la rând. Ne-a luat vreo douăzeci de minute să traversăm orașul și să urcăm coasta muntelui pe care se găsea pădurea fantomatică a arhitectului Gaudí. Luminile casei lui Corelli se puteau vedea din depărtare.

— Nu știam că locuiește cineva aici, zise șoferul.

Imediat ce i-am plătit drumul, incluzând și bacșișul, n-a pierdut nicio secundă și a plecat în grabă mare. Am așteptat câteva clipe înainte să sun, savurând tăcerea stranie care domnea în locul acela. Abia dacă mișca o frunză în pădurea